

да отсамъ-оттатакъ и да си помисли: „Я гледай ти какавъ е тоя мѣхъ: нѣма ни бой, ни гиздостъ, ни снага; носѣтъ му е, като краставоселска краставица, очите му сж подпухнале и почервенѣле отъ лой и отъ ракия, като у нѣкой вефиринъ; устните му са, като у нѣкой арапинъ; а дъщеря му? — Ехъ, дъщеря му е такова хубавичко и гиздавичко момиченце, което прилича като двѣ капки вода на ластавичка-гнидавичка! Азъ и въ Мората не сжмъ виждалъ такива гиздосии и такива гжлабици. Какви чудесии не биватъ по тоя свѣтъ!“

Когато дѣдо Либенъ свършилъ своите размишления, то захваналъ да говори съ гласъ: „Послушай, Хаджи, мене ми са чини, че би било твѣрде добре, ако ние сѣднеме малко, и да си поговориме, като братия и приятели.

— Пакъ за пушките и за конете... За пушките ли, байо Либене? Не ща,